RÅDETS DIREKTIV

af 22. januar 1980

om fællesskabsforanstaltninger til kontrol med klassisk svinepest

(80/217/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43 og 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (1),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (2), og

ud fra følgende betragtninger:

En af Fællesskabets opgaver på det veterinære område er at forbedre bestandenes sundhedsstilstand for dermed at sikre en bedre rentabilitet inden for produktionen;

en indsats på dette område skal endvidere medvirke til at fjerne de hindringer, der endnu findes mellem medlemsstaterne med hensyn til handel med levende dyr og fersk kød, og som skyldes forskelle i sundhedstilstanden;

klassisk svinepest kan straks fra udbruddet antage karakter af en epizooti, der medfører en så stor dødelighed og så store forstyrrelser, at den kan forringe den samlede svineproduktions rentabilitet;

så snart der opstår mistanke om et sygdomsudbrud, bør der træffes forholdsregler, således at der kan indledes en øjeblikkelig og effektiv bekæmpelse, så snart mistanken er bekræftet;

det må straks efter udbruddet hindres, at sygdommen breder sig, hvilket må ske gennem nøje kontrol med transport eller flytning af dyr, anvendelse af produkter, der kan være smittebærende, samt ved vaccination;

der bør ske en harmonisering af metoderne til diagnosticering af sygdommen i alle dens former under ansvarlige laboratoriers ledelse, samt af fremstillingen af vaccine;

foranstaltninger til fælles kontrol med klassisk svinepest danner grundlaget for opretholdelse af et ensartet sundhedsniveau, og der bør derfor fastlægges en procedure for et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I dette direktiv fastsættes fællesskabsforanstaltninger til kontrol med klassisk svinepest.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

a) bedrift: en landbrugsbedrift eller anden virksomhed, der er beliggende på en medlemsstats område, og hvor der holdes eller opdrættes svin;

b) avlssvin: svin, der er bestemt til anvendelse eller som allerede anvendes til reproduktion med henblik på avl;

c) fedesvin: svin, der skal opfedes med henblik på kødproduktion og derefter slagtes;

d) slagtesvin: svin, der uden unødig forsinkelse skal føres til slagtning på et slagteri;

e) svinepestmistænkte svin: svin, der udviser kliniske symptomer, post mortem-læsioner eller reaktioner på laboratorieprøver udført i overensstemmelse med artikel 11, som viser, at der muligvis er tale om svinepest;

f) svinepestangrebne svin: svin

— hos hvilke der officielt er konstateret kliniske symptomer på eller post mortem-læsioner af svinepest, eller

(1) EFT nr. C 127 af 21. 5. 1979, s. 90.
(2) EFT nr. C 227 af 10. 9. 1979, s. 19.

— hos hvilke denne sygdom er officielt konstateret efter en laboratorieundersøgelse udført i overensstemmelse med artikel 11;

g) embedsdyrlæge: dyrlæge, der er udpeget af medlemsstatens kompetente centrale myndighed;

h) køkkenaffald: affald fra køkkener, restaurationer eller kødindustrien.

Artikel 3

Medlemsstaterne påser, at mistanke om eller tilstedeværelse af svinepest straks anmeldes til den kompetente myndighed.

Artikel 4

1. Når der på en bedrift findes et eller flere svin, der mistænkes for svinepest, påser medlemsstaterne, at embedsdyrlægen straks iværksætter officielle undersøgelser for at bekræfte eller afkræfte tildstedeværelsen af denne sygdom.

Så snart mistanken er anmeldt, foranlediger den kompetente myndighed, at bedriften sættes under myndighedernes tilsyn, og navnlig at

— der foretages en optælling af alle kategorier af svin på bedriften, og at der for hver af disse kategorier angives antallet af svin, der allerede er døde, eller som mistænkes for at være angrebet; optællingen skal ajourføres for at tage hensyn til svin, der er født, og svin, der er døde, i den periode, hvor der foreligger mistanke; resultaterne af denne optælling skal på forlangende fremlægges og kan kontrolleres ved hvert besøg;

— alle bedriftens svin holdes i deres stalde eller lukkes inde andetsteds, hvor de kan isoleres;

— det forbydes at føre svin til og fra bedriften.

Den kompetente myndighed kan om nødvendigt foranledige, at

i) forbudet mod at føre svin fra bedriften udvides til også at omfatte andre dyrearter;

ii) det, dersom sygdommen ikke er blevet bekræftet inden 15 dage, tillades fra bedriften at føre dyr, der er bestemt til omgående slagtning under myndighedernes kontrol, for så vidt kødet fra disse dyr ikke forhandles inden for Fællesskabet som fersk kød;

— afsendelse af svinekød fra bedriften forbydes, medmindre der foreligger tilladelse fra den kompetente myndighed;

— afsendelse af døde svin fra bedriften forbydes, medmindre der foreligger tilladelse fra den kompetente myndighed;

— afsendelse fra bedriften af foder, redskaber, andre genstande og affald, der kan videreføre epizootien, forbydes, medmindre der foreligger tilladelse fra den kompetente myndighed;

— personer kun får adgang til eller fra bedriften efter tilladelse fra den kompetente myndighed;

— køretøjer kun får adgang til eller fra bedriften efter tilladelse fra den kompetente myndighed;

— der anvendes passende desinfektionsmidler ved adgang til og fra svinestaldene og bedriften;

— der gennemføres en epizootisk undersøgelse i overensstemmelse med artikel 7 og 8.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger ophæves først, når mistanken om svinepest er officielt afkræftet.

Artikel 5

1. Når der officielt er konstateret svinepest, påser medlemsstaterne, at den kompetente myndighed ud over de foranstaltninger, der er anført i artikel 4, stk. 1, foranlediger at

— alle bedriftens svin straks slås ned under offentlig kontrol og på en sådan måde, at enhver risiko for spredning af svinepestvirus undgås såvel under transporten som under nedslagningen;

— disse svin efter nedslagningen destrueres under offentlig kontrol på en sådan måde, at enhver risiko for spredning af svinepestvirus undgås;

— kød af svin, der er slagtet i perioden mellem den formodede smitte af bedriften og gennemførelsen af de offentlige foranstaltninger, i videst muligt omfang opspores og destrueres under offentlig kontrol på en sådan måde, at enhver risiko for spredning af svinepestvirus undgås;

— kroppe af svin, der er døde på bedriften, destrueres under offentlig kontrol på en sådan måde, at enhver risiko for spredning af svinepestvirus undgås;

— alt materiale eller affald, som kan være smittet, såsom foder, underkastes en behandling, hvorved eventuel svinepestvirus uskadeliggøres; denne behandling skal udføres i overensstemmelse med embedsdyrlægens instrukser;

— svinestaldene samt de køretøjer, der har været anvendt til transport af svinene, og alt materiel, der kan formodes at være inficeret, efter svinenes fjernelse renses og desinficeres i overensstemmelse med artikel 10;

— genindsættelse af svin på bedriften tidligst finder sted 15 dage efter gennemførelsen af rensning og desinfektion i overensstemmelse med artikel 10;

— der udføres en epizootisk undersøgelse i overensstemmelse med artikel 7 og 8.

2. Medlemsstaterne kan uanset stk. 1, første og andet led, tillade, at ikke smittede og ikke mistænkte svin fra den pågældende bedrift under permanent veterinær kontrol transporteres direkte til særlige virksomheder, på betingelse af:

— at disse dyr straks slagtes,

— at kødet fra de pågældende dyr underkastes en varmebehandling, der sikrer uskadeliggørelse af svinepestvirus, og at der træffes de nødvendige forholdsregler for at undgå fornyet smitte af de således fremstillede produkter, der dog ikke må anvendes i handelen inden for Fællesskabet.

Artikel 6

1. For så vidt angår bedrifter, der består af to eller flere adskilte produktionsenheder, kan den kompetente myndighed, af hensyn til at fuldføre opfedningen af svinene, fravige bestemmelserne i artikel 5, første og andet led, for så vidt angår smittede svineproduktionsenheder tilhørende en inficeret bedrift, dersom der foreligger en bekræftelse fra embedsdyrlægen om, at denne produktionsenheds struktur og størrelse samt den virksomhed, der foregår her, er af en sådan art, at produktionsenheden med hensyn til opstaldning, pasning og fodring er klart adskilt fra de øvrige, således at virus ikke kan sprede sig fra én produktionsenhed til en anden.

2. I tilfælde af anvendelse af stk. 1, fastsætter medlemsstaterne de nærmere bestemmelser for gennemførelsen heraf, under hensyn til de veterinærpolitimæssige garantier, der er givet.

Medlemsstater, som anvender stk. 1, underretter Kommissionen herom.

3. Der kan i henhold til fremgangsmåden i artikel 16 træffes afgørelse om ændring af disse foranstaltninger med henblik på at sikre, at de samordnes med de af medlemsstaterne trufne foranstaltninger.

Artikel 7

Den epizootiske undersøgelse omfatter:

— hele den periode, i hvilken svinepesten kan have været til stede på bedriften, inden den blev anmeldt,

— den mulige oprindelse af svinepest på bedriften og angivelse af andre bedrifter, hvor der befinder sig svin, som kan være blevet inficeret fra samme kilde,

— færdsel eller transport af personer, køretøjer, svin, svinekroppe, kød eller materialer, som kan have befordret virus fra og til bedriften.

Artikel 8

1. a) De bedrifter, hvorfra svinepesten ifølge embedsdyrlægens konstatering eller skøn på grundlag af bekræftede oplysninger har kunnet overføres til den i artikel 4 nævnte bedrift som følge af færdsel eller transport af personer, svin, køretøjer eller på anden måde, og de bedrifter, hvortil sygdommen ifølge embedsdyrlægens konstatering eller skøn på grundlag af bekræftede oplysninger har kunnet overføres på tilsvarende måde fra den i artikel 4 nævnte bedrift, sættes under myndighedernes tilsyn i overensstemmelse med litra c); dette tilsyn ophæves først, når mistanken om svinepest i den i artikel 4 nævnte bedrift er officielt afkræftet.

b) De bedrifter, hvorfra svinepesten ifølge embedsdyrlægens konstatering eller skøn på grundlag af bekræftede oplysninger har kunnet overføres til den i artikel 5 nævnte bedrift som følge af færdsel eller transport af personer, svin, køretøjer eller på anden måde, sættes under myndighedernes tilsyn i overensstemmelse med litra c).

De bedrifter, hvortil svinepesten ifølge embedsdyrlægens konstatering eller skøn på grundlag af bekræftede oplysninger har kunnet overføres

fra den i artikel 5 nævnte bedrift som følge af færdsel eller transport af personer, svin, køretøjer eller på anden måde, underkastes bestemmelserne i artikel 4.

c) Myndighedernes tilsyn har til formål straks at afsløre enhver mistanke om svinepest, at foretage en optælling og en kontrol med svinenes transport eller flytning samt eventuelt at iværksætte alle eller en del af de i artikel 4, stk. 1, fastsatte foranstaltninger.

2. Når en bedrift er underkastet bestemmelserne i stk. 1, litra a), og stk. 1, litra b), første led, kan den kompetente myndighed tillade, at der udtages svin fra bedriften bortset fra dem, der har givet anledning til iværksættelsen af disse foranstaltninger, til direkte transport til et slagteri under offentlig kontrol med henblik på omgående slagtning.

Før den pågældende tilladelse gives, skal embedsdyrlægen have foretaget en undersøgelse af svinebesætningen, hvoraf det fremgår, at der ikke på bedriften findes svinepestmistænkte svin.

3. Når den kompetente myndighed finder, at forholdene tillader det, kan den begrænse de i stk. 1, litra a), og stk. 1, litra b), første led, fastsatte foranstaltninger til en del af bedriften og til de svin, som befandt sig i denne del, såfremt svineflokkene har været opstaldet, passet og fodret fuldstændig adskilt.

Artikel 9

1. Så snart diagnosen svinepest officielt er bekræftet, påser medlemsstaterne, at den kompetente myndighed opretter en spærrezone med en radius på mindst 2 km rundt om den inficerede bedrift.

2. a) Følgende foranstaltninger finder anvendelse i spærrezonen:

— det er forbudt at lade svin transportere eller færdes på offentlig eller privat vej; dog er transittransport tilladt;

— svinene må kun fjernes fra den bedrift, hvor de befinder sig, for at blive transporteret direkte til et slagteri under offentlig kontrol med henblik på omgående slagtning; en sådan transport kan kun tillades af den kompetente myndighed efter en undersøgelse udført af embedsdyrlægen på alle bedriftens svin, og hvoraf det fremgår, at der ikke er svinepestmistænkte svin tilstede;

— bedækning ved »omrejsende« orner er forbudt;

— markeder, udstillinger eller andre samlinger af svin, samt handlendes afhentning eller levering af svin er forbudt.

b) Foranstaltningerne i spærrezonen opretholdes mindst 15 dage efter fjernelsen af alle svinene fra den bedrift eller fra den i artikel 6, stk. 1, omhandlede produktionsenhed, hvor de svinepestangrebne svin har befundet sig, samt efter rensning og desinficering af denne i overensstemmelse med artikel 10.

3. Såfremt de i stk. 2, litra a), fastsatte forbud opretholdes i mere end de fastsatte 15 dage, fordi der optræder nye sygdomstilfælde, og dette skaber problemer med hensyn til opstaldning af svinene, kan den kompetente myndighed af hensyn til dyrene på ejerens begrundede anmodning tillade udtagning af fedesvin fra en bedrift i spærrezonen, såfremt:

a) embedsdyrlægen har konstateret, at sagen faktisk forholder sig som anført,

b) svinene er blevet undersøgt og konstateret i god sundhedstilstand, og de transporteres direkte til modtagerbedriften uden at komme i kontakt med andre dyr, ved hjælp af transportmidler, der renses og desinficeres før og efter anvendelsen,

c) modtagerbedriften ligger i spærrezonen, eller højst 20 km fra denne, og har passende opstaldningsfaciliteter,

d) modtagerbedriften straks efter svinenes ankomst sættes under myndighedernes tilsyn for omgående at afsløre enhver mistanke om svinepest, at foretage optælling af dyrene og kontrol med transport eller flytning af disse.

Den kompetente myndighed kan ligeledes, på de i litra a) og b), anførte vilkår, tillade transport af avlssvin mellem to bedrifter, der er beliggende inden for spærrezonen.

Det under litra d) omhandlede officielle tilsyn opretholdes lige så længe som tilsynet i spærrezonen, hvor den bedrift, svinene er blevet afsendt fra er beliggende, opretholdes i overensstemmelse med stk. 2, litra b).

Artikel 10

Medlemsstaterne påser, at

— de desinficerende midler, der skal anvendes, samt koncentrationer af disse godkendes officielt af den kompetente myndighed;

— rensningen og desinfektionen sker under offentlig kontrol, i overensstemmelse med embedsdyrlægens instrukser.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne påser, at

— prøveudtagning og laboratorieundersøgelser til påvisning af klassisk svinepest foretages i overensstemmelse med bilag I. Bestemmelserne i dette bilag kan suppleres eller ændres efter fremgangsmåden i artikel 16;

— samordning af standarder og diagnosticeringsmetoder i den enkelte medlemsstat varetages af et nationalt laboratorium i overensstemmelse med bilag II;

— forbindelsen mellem de i stk. 2 omhandlede nationale laboratorier varetages af et laboratorium, der er udpeget af Fællesskabet.

2. Rådet udpeger på forslag af Kommissionen det i stk. 1, tredje led, omhandlede laboratorium og træffer inden datoen for gennemførelsen af dette direktiv afgørelse om laboratoriets beføjelser og betingelserne for dets virke.

Artikel 12

1. Uden at dette berører allerede eksisterende fællesskabsbestemmelser herom, underretter medlemsstaterne efter retningslinjerne i bilag III Kommissionen og de øvrige medlemsstater om sygdommens epizootiologi og udvikling.

2. Bilag III kan suppleres eller ændres efter fremgangsmåden i artikel 16.

Artikel 13

Medlemsstaterne påser, at

— svin skal kunne identificeres, når de fjernes fra den bedrift, hvor de befinder sig, således at det hurtigt kan fastslås, fra hvilken bedrift de stammer eller kommer fra og transporteres fra, idet den kompetente myndighed dog — for så vidt angår visse kategorier af svin og under visse omstændigheder under hensyn til de sundhedsmæssige forhold — kan tillade andre metoder til hurtigt at finde frem til den bedrift, hvor dyrene stammer eller kommer fra og transporteres fra; de nærmere bestemmelser vedrørende identifikation af dyrene eller bestemmelse af, hvilken bedrift dyrene stammer fra, fastsættes af de kompetente myndigheder;

— enhver, der beskæftiger sig med transport eller handel med svin, skal kunne give den kompetente myndighed oplysninger vedrørende transport eller flytning af de svin, som vedkommende har transporteret eller solgt, og føre bevis for disse oplysninger; den samme forpligtelse påhviler enhver, der holder svin, for så vidt angår deres ankomst til og fjernelse fra hans bedrift.

Artikel 14

Medlemsstaterne påser,

a) generelt

— at serumbehandling forbydes,

— at forskrifterne for pestvacciner, der fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 16, overholdes,

— at pestvacciner, der indføres til en medlemsstat fra tredjelande, opfylder samme betingelser som dem, der fremstilles i medlemsstaterne, og godkendes og kontrolleres af den centrale kompetente myndighed i den importerende medlemsstat;

b) når der konstateres svinepest på en bedrift eller en produktionsenhed,

i) at foranstaltningerne til bekæmpelse af sygdommen kan suppleres med vaccination af svin på de øvrige produktionsenheder eller bedrifter, der trues af smitte, inden for et område, som den kompetente myndighed afgrænser,

Når alle kategorier af svin vaccineres i overensstemmelse med første afsnit, må avledygtige søer, der er blevet vaccineret ved denne lejlighed, kun forlade vaccinationsområdet for at blive ført til slagtning på et slagteri; denne bestemmelse berører ikke nationale bestemmelser vedrørende forebyggende vaccination af svin mod svinepest i hele landet eller en del heraf;

ii) at de vaccinerede svin mærkes permanent i overensstemmelse med den kompetente myndigheds instrukser.

Artikel 15

Medlemsstaterne påser, at

1. anvendelse til svinefoder af køkkenaffald fra internationale transportmidler såsom skibe, køretøjer og luftfartøjer forbydes, idet køkkenaffald skal indsamles og destrueres under offentlig kontrol;

2. køkkenaffald beregnet til svinefoder underkastes en varmebehandling for at sikre, at svinepestvirus uskadeliggøres; efter denne behandling må det kun bruges som foder til fedesvin, og det under forudsætning af, at svin, som opfedes på en bedrift, der anvender sådant affald, kun kan fjernes fra bedriften for at blive slagtet;

   den nationale myndighed kan dog tillade, at de øvrige kategorier af svin ligeledes fodres med køkkenaffald, under forudsætning af, at samtlige svin på bedriften kun kan fjernes fra denne for at blive ført til slagtning;

3. indsamling af køkkenaffald, transport og behandling heraf med henblik på svinefoder kræver en officiel tilladelse;

   transport af køkkenaffald skal ske i vogne eller beholdere, der er indrettet således, at indholdet ikke kan løbe ud eller falde ud af køretøjet under transporten;

   køretøjer og beholdere, som har været brugt til transport af køkkenaffald, skal efter hver anvendelse renses og desinficeres i overensstemmelse med den kompetente myndigheds instrukser;

4. den i stk. 3 omhandlede tilladelse til at behandle køkkenaffald gives på følgende betingelser:

   — bedriften skal være således indrettet, at der er en fuldstændig adskillelse mellem det ubehandlede køkkenaffald og det behandlede køkkenaffald,

   — lagerlokalerne for ubehandlet køkkenaffald og de lokaler, hvor behandlingen finder sted, skal være lette at rense og desinficere;

5. køkkenaffald indsamlet i overensstemmelse med stk. 3 må kun anvendes på den bedrift, hvor det er blevet varmebehandlet;

   tilladelse til behandling af køkkenaffald kan af medlemsstaterne gives til særligt udstyrede virksomheder, hvorpå der ikke findes dyr, og som er underkastet offentlig kontrol. I så fald kan varmebehandlet køkkenaffald uanset stk. 2 ligeledes anvendes til foder for andre svin end fedesvin under forudsætning af, at distributionen og anvendelsen af det kontrolleres, således at enhver risiko for spredning af svinepestvirus undgås;

6. den i stk. 3 nævnte tilladelse kræves ikke for bedrifter, som anvender eget køkkenaffald til egne svin, forudsat at dette køkkenaffald varmebehandles således, at svinepestvirus ødelægges.

Artikel 16

1. Når der henvises til den i denne artikel fastsatte fremgangsmåde, indbringer formanden for Den stående Veterinærkomité, der blev oprettet ved Rådets afgørelse af 15. oktober 1968, i det følgende benævnt »komiteen«, straks sagen for denne enten på eget initiativ eller efter begæring fra en medlemsstat.

2. I komiteen tildeles medlemsstaternes stemmer den vægt, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionens repræsentant forelægger et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komiteen afgiver udtalelse om disse foranstaltninger inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget de forelagte spørgsmål haster. Komiteen udtaler sig med et flertal på 41 stemmer.

4. Kommissionen vedtager foranstaltningerne og gennemfører dem straks, hvis de er i overensstemmelse med komiteens udtalelse. Er de ikke i overensstemmelse med komiteens udtalelse, eller foreligger der ikke nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til, hvilke foranstaltninger der skal træffes. Rådet vedtager foranstaltningerne med kvalificeret flertal.

Hvis Rådet ikke har vedtaget foranstaltninger senest tre måneder efter den dato, hvor sagen blev forelagt det, vedtager Kommissionen de foreslåede foranstaltninger og gennemfører dem straks, medmindre Rådet med simpelt flertal har modsat sig disse foranstaltninger.

Artikel 17

Artikel 16 anvendes til den 21. juni 1981.

Artikel 18

På grundlag af en rapport om den erfaring, der er indvundet ved kontrollen med svinepest, ledsaget af

eventuelle ændringsforslag, foretager Rådet inden to år efter dette direktivs iværksættelse en fornyet behandling af kravene heri.

Artikel 19

Medlemsstaterne sætter de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv på en dato, der fastsættes af Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen inden den 1. juli 1980.

Artikel 20

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. januar 1980.

På Rådets vegne

G. MARCORA

Formand

BILAG I

METODER OG DIAGNOSTICERING TIL BEKRÆFTELSE AF SVINEPEST

For diagnosticering fastsættes følgende minimumsretningslinjer, -normer og -kriterier. Svinepestlaboratorierne i de enkelte lande bestemmer, hvilke materialer og metoder der skal anvendes ved diagnosticering af svinepest.

A. INDSAMLING AF MATERIALE TIL DIAGNOSTICERING

1. Til isolation af virus og påvisning af antigen er kirtelvæv af betydning. Endvidere indsamles prøver af nyrer, milt og ileum samt lymfeknuder fra overkæbe og mesenterium. Vævsprøverne anbringes hver for sig i plastposer, der forsynes med mærke. Prøverne transporteres og opbevares i lækkefri beholdere. De må ikke nedfryses, men skal holdes på køleskabstemperatur, og undersøgelsen foretages hurtigst muligt.

2. a) Blodprøver bestemt til isolation af virus indsamles fortrinsvis fra svin med feber eller andre sygdomssymptomer. Til dette formål anvendes ikke-cytotoksiske, sterile reagensglas, prøverne opbevares koldt — fortrinsvis ved køleskabstemperatur — og laboratorieundersøgelsen foretages hurtigst muligt.

   b) Til isolation af virus fra leukocytter kan der indsamles blodprøver fra sygdomsmistænkte svin. Blodets koagulering forhindres fortrinsvis ved tilsætning af EDTA (1). Prøverne opbevares koldt ved køleskabstemperatur og indsendes til laboratorieundersøgelse inden 2 dage.

3. Blodprøver til påvisning af antistof som støtte for diagnosticering af kliniske udbrud og til tilsynsformål tages fra dyr, der er blevet sygdomsfri, og fra søer, der har været i berøring med inficerede eller sygdomsmistænkte dyr. På de sygdomsmistænkte bedrifter udtages prøver af alle dyr, der er sygdomsmistænkte, eller som har været i berøring med mistænkte eller inficerede dyr, højst 20 dyr, samt af 25 % af de resterende dyr. For at give den størst mulige sikkerhed for påvisning af antistof, der er forårsaget af svinepestvirus, indsamles prøver fra alle bedriftens afsnit på dette tidspunkt. Serologisk diagnosticering må ikke forsøges, hvor der er foretaget officiel vaccination.

B. LABORATORIEDIAGNOSTICERING AF SVINEPEST

Det principielle grundlag for laboratoriediagnosticering af svinepest er påvisning af virusantigen i organvæv, som beskrevet under punkt 1.

I tilfælde af negative eller usikre resultater, skal de samme prøver undersøges igen. Supplerende prøver udtages om muligt fra de samme dyr.

Isolation af virus er påkrævet i tilfælde af usikre eller negative resultater med materiale enten fra dyr, der har givet anledning til mistanke om svinepest, eller fra bedrifter, der har haft berøring med svinepesttilfælde. Når det under disse omstændigheder ikke er lykkedes at påvise virusantigen eller isolere virus, foretages prøver til påvisning af neutraliserende antistof på blodprøver fra dyr, der er erklæret sygdomsfri efter mistanke om infektion og fra dyr, som har været i berøring med sygdommen.

Diagnostiske materialer, metoder og kriterier foreskrives af det nationale svinepestlaboratorium i de enkelte medlemsstater.

---

(1) Ethylen-diamin-tetra-eddikesyre: Natriumsalt.

1. **Påvisning af virusantigen**

Til påvisning af virusantigen i organvæv anvendes den direkte immunofluorescensteknik på tynde kryostatpræparater (indtil 5 mikron) fra kirtler og væv fra andre organer som angivet i punkt A 1. For anvendelsen af den direkte immunofluorescensprøve gælder følgende krav:

a) Hyperimmunserum produceres fra svin, der er fri for infektioner eller antistof, som kan påvirke reaktionens specificitet eller kvalitet.

b) Fluoresceinkonjugeret immunoglobulin, der er fremstillet af svinepesthyperimmun svineserum som angivet under litra a), skal have en mindste arbejdstiter på 1 : 20 bestemt i cellekulturer inficeret med svinepest og bekræftet ved kontrolprøver på vævspræparater. Konjugatets arbejdsfortynding skal give den størst mulige glans og den mindst mulige baggrundsfarvning.

c) Alle prøver, der viser specifik cytoplasmatisk fluorescens, skal betragtes som positive med hensyn til svinepest. I tvivlstilfælde bør resultatet bekræftes ved isolation af virus i cellekulturer.

d) Hvis man har mistanke om, at den fremkomne fluorescens skyldes virus, der stammer fra vaccination, skal bedriften fortsat betragtes som sygdomsmistænkt, indtil den kompetente myndighed træffer anden beslutning.

2. **Isolation og identifikation af virus i cellekulturer**

a) Isolation af virus fra vævsprøven foretages på (PK 15)-modtagelige cellekulturer eller tilsvarende modtagelige cellelinjer. Cellekulturer dyrket på dækglas tilføres en passende opslemning af væv fra det mistænkte dyr begyndende med en 10 % opslemning; kulturerne farves og undersøges for specifik cytoplasmatisk fluorescens med intervaller på fra 24 til 72 timer regnet fra podningstidspunktet.

b) Isolation af virus fra blodprøver, der er indsamlet og behandlet som angivet i punkt A 2 b) udføres efter podning af modtagelige cellekulturer efter den under punkt A 2 b) beskrevne fremgangsmåde. Disse kulturer opslemmes efter »buffy coatmetoden« til en genfortynding, der svarer til den orpindelige blodmængde. For serumprøvers vedkommende skal cellekulturopslemningen ikke være mere end 20 % af den serum, der skal prøves.

C. PÅVISNING AF ANTISTOF, DER ER FREMKALDT AF SVINEPESTVIRUS, I BLODPRØVER

Påvisning af neutraliserende antistof i blodprøver foretages som støtte for diagnosticeringen af svinepest på bedrifter med svin, der viser kliniske symptomer på sygdommen eller menes at have været i berøring med inficerede svin. Den kan tillige foretages af kontrolhensyn eller for at undersøge besætninger med ukendt sundhedsmæssig status.

Med henblik herpå underkastes blodprøverne en godkendt prøve.

Følgende prøver, der er baseret på den direkte immunofluorescensteknik, er godkendt til anvendelse og skal gennemføres i forbindelse med den behørige positive og negative serumkontrol.

1. **Plaque-reduktionsprøven** (Plaque Reduction Test (PRT)

Prøven er baseret på metoden med tælling af mikroplaques. Tre forskellige serumfortyndinger begyndende ved 1 : 20 prøves mod samme kvantum virusopslemning med et indhold på 300-1 000 plaquedannende enheder (PFU) fra en virulent svinepestvirusstamme, idet der anvendes mindst to enkeltlagskulturer pr. opslemning.

Resultaterne udtrykkes ved plaque-reduktionstiteren, der er den reciprokke værdi af den serumfortynding, der reducerer antallet af fluoreserende foci med 90 % sammenlignet med en fortynding på 1 : 20 af den negative kontrolserum. Titerne bestemmes grafisk.

2. **Neutralisationsindeksprøven** — Neutralisation Index Test (NI)

   Prøven er baseret på metoden med tælling af mikroplaques. En virusopløsning titreres i cellekulturer sammen med et tilsvarende kvantum af en serumfortynding på 1 : 20. Der kræves mindst to enkeltlagskulturer for hver log $_{10}$-fortynding af virusopslemningen.

   Neutraliseringsstyrken udtrykkes som forskellen mellem den infektiøse titer sammen med en fortynding på 1 : 20 af en kendt negativ serum og titeren af samme virusopslemning sammen med den mistænkte serum. Denne forskel kaldes neutralisationsindekset og udtrykkes logaritmisk.

3. **Virusneutralisations-immunofluorescensprøven** (Virus Neutralization and Immunofluorescense Test (NIFT))

   Denne prøve er baseret på bestemmelse af 50 %-endepunktet. Kulturer podes med konstante virusmængder efter inkubation med serum, og resultaterne baseres på, at der ikke forekommer specifik cytoplasmatisk fluorescens.

   Alle sera fortyndes 1 : 5 af hensyn til screening. Hvis fuld titrering er nødvendig, laves to forskellige serumfortyndinger begyndende med 1 : 5. Hver fortynding blandes med samme kvantum virusopslemning med et indhold på 100-200 infektiøse doser ($TCID_{50}$). Der anvendes mindst to kulturer på hvert fortyndingstrin. Resultaterne af denne prøve udtrykkes som den reciprokke værdi af den fortynding, ved hvilken halvdelen af de podede cellekulturer viser tegn på specifik fluorescens. Ligger endepunktet mellem to fortyndingstrin, foretages der interpolation.

D. BEDØMMELSE AF RESULTATERNE AF LABORATORIEPRØVERNE

1. Påvisning af virusantigen i organvæv eller isolering af virus fra vævsprøver i henhold til den i punkt B 1 og B 2 fastsatte teknik danner grundlag for bekræftelse af sygdommens tilstedeværelse, undtagen hvis reaktionen skyldes virus, der stammer fra vaccination i henhold til punkt B 1 d).

2. Når der er konstateret antistof, der reagerer med svinepestvirus, skal oprindelsesbesætningen betragtes som mistænkt.

   a) For at udelukke mistanke om svinepest efter påvisning af antistof anvendes den i afsnit E nævnte prøve til sondring mellem svinepestreagerende antistof, der eventuelt skyldes BVD-virus, og antistof fremkaldt af svinepesten selv. De oprindelige prøver underkastes differentialprøven.

   b) Såfremt mistanken ikke kan udelukkes efter første differentialprøve, foretages der en ny prøve mindst 30 dage senere for at følge en eventuel spredning af infektionen op. På den mistænkte ejendom udtages prøver af alle de første 20 dyr samt af 25 % af de resterende dyr.

3. **Fortolkning af serologiske resultater**

   a) *Plaque-reduktionsprøven (PRT)*

      Har et svin en titer ⩾ 50 i forbindelse med kliniske eller epidemiologiske symptomer, som giver anledning til sygdomsmistanke, betragtes diagnosen som positiv.

      Har et svin en titer ⩾ 50 uden kliniske eller epidemiologiske symptomer, foreligger der sygdomsmistanke, der bør efterfølges af differentialdiagnosticering.

   b) *Neutralisationsindex (NI-Test)*

      Har et svin en titer ⩾ 1,0 i forbindelse med kliniske eller epidemiologiske symptomer, som giver anledning til sygdomsmistanke, betragtes diagnosen som positiv.

      Har et svin en titer ⩾ 1,0 uden kliniske eller epidemiologiske symptomer, foreligger der sygdomsmistanke, der bør efterfølges af differentialdiagnosticering.

   c) *Virusneutralisations- og immunofluorescensprøven (NIFT)*

      Har et svin en titer ⩾ 5 i forbindelse med kliniske eller epidemiologiske symptomer, som giver anledning til sygdomsmistanke, betragtes diagnosen som positiv.

Har et svin en titer ≥ 5 uden kliniske eller epidemiologiske symptomer, foreligger der sygdomsmistanke, der bør efterfølges af differentialdiagnosticering.

E. DIFFERENTIALDIAGNOSE MELLEM SVINEPEST (SP) OG BOVIN VIRUSDIARRÉ (BVD)

1. Differentialdiagnoseprøver for svinepest (SP) og bovin virusdiarré (BVD) er baseret på parallelle endepunkttitreringer af sera med både SP- og BVD-virusstammer efter fuldt ud sammenlignelige metoder.

   De anvendte SP- og BVD-virusstammer skal være officielt godkendte. For at udelukke enhver mistanke om svinepest i tilfælde af konstatering af antistof hos svin, skal blodprøverne undersøges for neutraliserende antistof mod SP-virus og BVD-virus ved hjælp af sammenlignende endepunkttitreringer.

2. Resultaterne af de serologiske sammenlignende prøver mellem svinepest og bovin virusdiarré fortolkes som følger:

   a) Såfremt de sammenlignende prøver viser:

      — at mere end ét svin har antistof til SP uden antistof til BVD, eller

      — at titrene mod SP-virus svarer til eller er højere end titrene mod BVD hos en stor del af svinene,

      er svinepest bekræftet.

   b) Såfremt de sammenlignende prøver viser, at nogle af titrene mod SP-virus svarer til eller er højere end titrene mod BVD-virus hos en del af svinene, foreligger der mistanke om svinepest, og differentieringen fortsættes som følger:

      — svin, der viser neutraliserende titer mod SP-virus, som er højere end eller svarer til titeren mod BVD-virus, slagtes, og deres fostre og væv, der anses for at have betydning, undersøges for svinepestantigen eller -virus;

      — såfremt der konstateres svinepestantigen eller -virus, er svinepest bekræftet;

      — såfremt den i andet led beskrevne undersøgelse ikke afslører forekomst af svinepestantigen eller -virus, betragtes bedriften som mistænkt, indtil et nyt sæt blodprøver, der er indsamlet mindst 30 dage senere, har været underkastet nye, sammenlignende prøver;

      — såfremt disse senere sammenlignende prøver viser, at alle dyr har betydeligt (4 gange eller mere) højere titere mod BVD-virus end mod SP-virus, afkræftes mistanken;

      — såfremt ét eller flere dyr viser en titer mod SP-virus, der svarer til eller er højere end dets titer mod BVD-virus, er svinepest bekræftet.

   c) Såfremt BVD-titrene viser, at muligheden for svinepest ikke kan udelukkes, betragtes bedriften som mistænkt, og der foretages nye prøver mindst 30 dage efter.

BILAG II

De nationale svinepestlaboratorier er følgende:

Danmark:	Statens veterinære institut for Virusforskning, Lindholm
Italien:	Istituto zooprofilattico sperimentale dell'Umbria e delle Marche, Perugia
Storbritannien:	Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey, England
Nordirland:	Veterinary Research Laboratory, Stormont, Belfast
Belgien:	Institut national de Recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, Bruxelles B 1180
Frankrig:	Laboratorie central de Recherches vétérinaires d'Alfort, rue Pierre Curie, 22, 94700 Maisons Alfort
Luxembourg:	Laboratoire bactériologique de Médecine vétérinaire de l'État, Avenue Gaston Diderich 54, Luxembourg
Irland:	Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, Co. Dublin
Forbundsrepublikken Tyskland:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Tübingen
Nederlandene:	Central Veterinary Institute, Lelystad.

Hver medlemsstats svinepestlaboratorier er ansvarlig for samordning af de diagnosticieringsnormer og -metoder, der er fastsat i hvert laboratorium for diagnosticering af svinepest i den pågældende medlemsstat. Med henblik herpå:

a) kan de levere de til diagnosticeringen nødvendige reaktionsstoffer til de diagnosticeringslaboratorier, der anmoder herom,

b) fører de kontrol med kvaliteten af alle reaktionsstoffer, der anvendes i den pågældende medlemsstat,

c) lader de med mellemrum udføre sammenlignende prøver,

d) opbevarer de isolater af svinepestvirus fra udbrud i medlemsstaten.

BILAG III

Oplysninger om epizootien

1. Inden 24 timer efter, at der er indløbet meddelelse om, at der for første gang er udbrudt svinepest, sender den pågældende medlemsstat Kommissionen og de øvrige medlemsstater følgende oplysninger:

   — dato, hvor der er opstået mistanke om udbrud af svinepest;

   — dato, hvor svinepesten er konstateret, samt hvilke metoder der er anvendt ved konstateringen;

   — den ramte bedrifts beliggenhed, samt afstand til nærmeste bedrifter med svin;

   — antal svin af hver kategori på bedriften;

   — inden for hver kategori det antal svin, hos hvilke der er konstateret svinepest, samt sygdommens morbiditet.

2. Oplysningerne under pkt. 1 følges snarest muligt op af en redegørelse, hvori følgende punkter klarlægges:

   — dato for nedslagning og destruktion af bedriftens svin;

   — såfremt der er sket anvendelse af undtagelsen i artikel 6, antal nedslagne og destruerede svin, samt antallet af svin, hvis slagtning er udsat, og fristen for gennemførelse af denne slagtning;

   — andre oplysninger om sygdommens eventuelle oprindelse eller den faktiske oprindelse, i tilfælde hvor denne har kunnet konstateres.

3. Den berørte medlemsstat giver inden for den fastsatte frist Kommissionen og de øvrige medlemsstater de under punkt 1 omhandlede oplysninger for hvert nyt udbrud af svinepest på andre bedrifter. Dette gælder indtil sygdommens generelle karakter fremgår af antallet af ramte bedrifter samt sygdomsspredningen.